

sige: De kan henvises til sig selv og til, hvad de kan fortjene. De kan nemlig faktisk mange Gange ikke fortjene det, som de skal have for overhovedet at kunne eksistere. Og at give dem Anvisning paa at være flittige vil netop være en meget uheldig Udvej, fordi det mangen Gang vilde føre til en Produktivitet, der ingenlunde vilde forbedre deres Produktion, men snarere forringe den, og at man ofte faar Indtryk af, at de skriver, fordi de dog skal tjene noget ved det.

Jeg vil gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, efter hvilke Principper Jagten i Statsplantager bliver bortlejet eller bortforpagtet. Det er blevet mig meddelt, at det sker paa den Maade, at en Overklitfoged holder en Slags Auktion over Jagten og lader Folk byde, som faar at vide tilfældigt — maaske er det bekendtgjort i Statstidende, men i hvert Fald ikke i de Blade, som læses paa Egnen —, at denne Jagtret udløber og skal bortlejes til andre Personer. Saa indgives der Tilbud til denne Overklitfoged, han aabner Brevene, efterhaanden som de kommer ind, og er der en Mand, han særlig ønsker skal have Jagten, siger han: Jeg har faaet et Tilbud fra den og den paa 200 Kr., vil du byde 20 Kr. mere, vil du kunne faa Jagten. Saaledes, er det mig meddelt, bortauktioneres Jagten i Statsplantagerne. Hvis det er rigtigt, vil alle være enige om, at det er et lidet rationelt Princip, der følges. Hvis der skal være Tale om Auktion og altsaa den højstbydende skal have Jagten, bør Auktionstilbudene aabnes under Kontrol og den højstbydende faa Jagten. Imidlertid kunde man godt indvende noget mod dette Princip, idet det ikke altid vil være heldigt ud fra et rationelt Syn paa Jagten og dens Udøvelse i saadanne Plantager, at netop den højstbydende faar den. Jeg vilde derfor anse det for det bedste, om man fra Landbrugsministeriet udlejede Jagten, idet man tog Hensyn til paa den ene Side, hvad der kunde ydes derfor, og paa den anden Side, at den blev øvet af Folk, som var i Stand til at værne om Vildtet i den Udstrækning, hvori det bør gøres i en saadan Plantage, og i det hele taget sørgede for, at der blev ordnede Tilstande ved Udøvelse af Jagt i Statens Plantager.

Medens jeg er ved dette Emne, vil jeg forny en Opfordring, jeg tidligere har haft Lejlighed til at rette til den højtærede Landbrugsminister, om at bringe Jagtloven frem til Revision. Naar jeg gør dette, er det, fordi den nuværende Jagtlov af 1894 faktisk paa mange Omraader er forældet og ikke har været i Stand til at skaffe

□

den fornødne Orden paa dette Omraade. Hvis man nærer den Opfattelse, at Jagten kan drives efter de nugældende Principper, saa længe der overhovedet er en Vildtbestand her i Landet, og at naar den en Gang er udryddet, er der ikke noget at have Jagtlov for mere, og saa er den Ulykke ikke større, for disse vilde Dyr kan vi sagtens undvære — hvis man har den Opfattelse, vil man sikkert ikke laane Øren til den Opfordring, jeg her retter til den højtærede Landbrugsminister. Men hvis man derimod mener, at Vildtbestanden her i vort Land ikke alene har en økonomisk Værdi, som dog betyder noget, skønt ikke saa overordentlig meget, men at den ogsaa er en kulturel Værdi, der bør værnes om, vil man se paa Sagen med andre Øjne. Den nuværende Jagtlov er skrevet af Jægere, og udelukkende Jægerhensyn er der taget i denne Lov. Det forekommer mig, at hvis man skal revidere Jagtloven, bør der tages Hensyn ikke alene til Jægerne, men ogsaa til landøkonomiske Interesser, til forstmæssige Interesser og Naturfredningsinteresser. Efter min Mening er det et meget stort Kulturgode, at der findes en nogenlunde rig Fauna af vilde Dyr i et Land, og at Opgaven for det offentlige bør være at skabe saadanne Tilstande, at man begrænser Antallet af disse vilde Dyr, naar de bliver saa talrige, at de kan øve væsentlig og følelig økonomisk Skade, men i øvrigt værner om dem og i Spidsen sætter det Princip, at ingen Dyreart af større Dyr, som findes i Øjeblikket her i Landet, bør udryddes. Jeg vil altsaa tage Ordet for, at Jagtloven kommer til Revision, og at der f. Eks. bliver en kortere Jagttid for Høns og Harer, at den bliver indrettes saaledes, at Landbrugsministeren midlertidig kan indsætte Fredningsbestemmelser for Dyr, som der ellers er fri Jagt paa, og som ved den frie Jagt trues med fuldstændig Udryddelse. Jeg vil nævne to saa smukke Fugle som Glenten og Aalekragen. Alle Naturvenner har i de senere Aar været bedrøvede over, at man har maattet savne Synet af Glenten her i Landet, denne smukke Rovfugl med den kløftede Hale, der fløj i sin høje kredsende Flugt over Skovene. Den eksisterer ikke mere her i Danmark, den er faldet som Offer for Herregaardenes Fasanerier og for den Misforstaaelse, der findes hos mange af disse professionelle Jægere, at det gælder om hensynsløst at udrydde alle Rovfugle. Dette ensidige, snævre Nyttehensyn forekommer det mig, at man bør bekæmpe. Hvor Rovfuglene optræder i saa stort Tal, at de er til væsentlig Skade, bør de bekæmpes og holdes